

Müllner András

Ás - ás

- eurgia -

Tehát befog. Hámat dob rám, november végi szekerét köti mögém, majd így, ahogy állok, búskomoran lecsüggesztve, odajön és a fülembé súgja. Ezek szerint nem a z t kívánja tőlem. Nem azt, amit a vadlibáktól. Ha kérné, se tenném. Áthúzni úgy, hogy közben léket verek belé, a kékbe, éket a szúzi azúrba, s, mindezt még együtt is, con-módra? Közös nagy belemenés. Nem ezt kívánja.

Hanem ásót dőf elém a földbe, de úgy, hogy a darabkám, a konyhakert beléjajdul. Idegesen horkantok és a port kapálom. Odahajol, újra súg. Ránézek a nagy barnával, és bölintok.

Derekamat pokróc védi a november végi nap harapásától, bár a véres íny már csak szopni tud. Felnézek és megbántom, fényét méginkább visszatartja, hogy vörös lesz belé. Rosszat mondhattam. Csipkeágak bókolnak felém, málnaágak a nap helyett. Miközben szemezem a piros bogyókat, egyikük hirtelen más útra téved, de nincs időm, hogy gondolkodjam a lehetőségen, nem engedhetem a kísérletezést. (Vajon ki engedheti?) A széttárt tüdő bajban van. Valaki köhög, és egy véres hull lábaim elé.

Úgy forgatom itt a leveleket a földbe, mintha buszon ülnek, őszi alkonyatban távolsági a síkon, és lapokból fölnevezve a vérvöröst érezném körüljárhatónak; nem várom, mint máskor, kevésbé kirívó hangulatban, hogy földre ér, pattan egyet, majd egyre kisebb lendülettel körbetáncol a horizonton, és végül belemerül – nem, ezt most nem várom, hanem sokkal inkább érzek késztetést a kiáltásra, síró-rívó felhangokkal, sofőrnek intézve, hogy maga, aki vezeti ezt az autóbust, szerintem, ha kicsit balra fordítaná a kormányt, és tartaná így, talán megkerülhetnénk mi is a napot. Mustároskocsi a tejúton.

A széksorok közt állva, anyja oldalán, az szép szőke religiókn... miért rejti arcát, homlokát miért ráncolja. Szemébe nap süt? Ó, ez álmos leányarc! A kék szín a félig csukott, súlyos szemhéjak alatt, mikromindenségem egy gödörben. Ásó szeli az azúrt, léket vér a kékbe, a víz hólyag szétpattan, nem gurul az almafa alatt, nem esik messze. Lucskos a tenyerem. Felnyílik a bőr és ráncokat vet, gyűrődik, alóla vérvörös tenger tűnik elő, ahogy habzik és hánytorog, markolássza a part menti sziklákat. A gyógyulást tudom: szigetek emelkednek ki, összenőnek, rá a vérre, amely innentől izzé válik, és porrá. Vérregula... És az szép szőke religiókn, kinek hajszálereiben tej folyik, a vastagabbjában valami kék, religiókn arca fehér. Mégingó fehér hyacinth. A nyakát, a nyakát! A nyakát akarom. Kérem. Leszopogatni az elefántcsontot.

Ki volt a jobbkezem?

A csonk nem felel, csak integet. A maradék. Egyfajta suta mozgással körözi vállból apró köreit, mint aki hiszi, hogy nem emel már balerinát, magasan a feje fölé, mint ahogy elefántvadászaton a felkavart porból előbukkan hófehérke, fölfűzve szépen, mint egyszem gyöngy a sebesült bika agyarára. Egyfajta suta mozgással köröz a csonk, mint aki hiszi, hogy vége van, hogy van vége, mint ahogy van is, csak nem ott és nem kézben, nem kézben van a karja vége. Nem kellene hadonászni vele. Miért lóbálom? Szorítanom kéne a másikkal, hisz vörös és fázik is. És kis szelet kavar, ahogy rója kicsinyítettkar-körzéseit: a levegő alig mozdul.

Kis szelet vet ez a kar.

Vajon vihar aratta le?

